

[Helen Beilm]

faldssektoren. Jeg skylder måske indledningsvis at fortælle, at vi i Socialdemokratiet har delt opgaverne med hensyn til ordførerskab, således at jeg tager mig af affald og genanvendelse og hr. Løvig Simonsen bagefter i første runde tager sig af renere teknologi.

Der er et ordsprog, man kan bruge, når man taler om affald, og det er, at væk er aldrig væk. Uanset hvordan vi vender og drejer det i et moderne industrisamfund som vores, vil der altid være affald, og det tydeliggøres i hvert fald, når man læser redegørelsen. I vort samfund er det oven i købet sådan, at vi ved, at affaldsmængden desværre vil stige i årene fremover, og derfor er der brug for, at regeringen og dermed også Folketinget griber ind over for det faktum.

Allerførst må vi sige, at det gælder om at reducere mængden af affald. Det gør det naturligvis også set i lyset af den vigtige debat, der er foregået her i Folketinget i dag forud for dette punkt, nemlig om ressourceanvendelse og om ressourcefordeling fattige og rige lande imellem. Derfor må vi gå foran med et godt eksempel, være et modelland og anstrenge os til det yderste for at reducere ressourcerne.

Vi ønsker fra Socialdemokratiets side at accelerere denne reduktion. I regeringens handlingsplan håber man på, at man inden år 2000 kan få reduceret med et vist antal, vistnok 15 pct. Vi ønsker i hvert fald, at procenten bliver højere. Vi ønsker at få stabiliseret kurven inden for de næste to år, og derefter skal den gå den modsatte vej. Vi kalder det simpelt hen, at vi vil knække kurven. Det er det ene redskab.

Der er noget affald tilbage – det vil der altid være – og dér må vi satse på genanvendelse, som er det andet redskab. I handlingsplanen står det tydeligt, at det er regeringens mål, at 50 pct. af affaldet skal kunne genanvendes inden år 2000. Det er alt for lidt ambitiøst, det procenttal kan sagtens sættes højere op. Der er allerede mange kommuner i landet, som er over 50 pct. F.eks. havde Vejle Kommune her i 1991 en genanvendelse på 62 pct. af affaldet. Det er flot. Jeg synes, der er grund til at ønske til lykke til Vejle, fordi de har vist nogle veje til, hvordan vi kan nå et meget højere mål af genanvendelse.

Det tredje element er, at af det resterende affald er der noget, der må til forbrænding, og noget, der må til lossepladser. Der er naturlig-

vis ikke tvivl om, at en miljørigtig udvikling vil være at opmuntre til, at det, der går til forbrænding, pålægges en mindre afgift end det, der skal på lossepladser. Det er nemlig lossepladserne, vi for enhver pris må undgå.

Når man taler om miljø, kan man ikke undgå at tale om arbejdsmiljø. Der er i redegørelsen et afsnit om arbejdsmiljø, og vi vil fra Socialdemokratiets side meget, meget nøje følge med i, at hele uddannelsessiden og aftalesiden for de medarbejdere, som arbejder inden for renovation, bliver moderniseret, og at det bliver til nogle eksempler, som andre lande kan lære af.

Med hensyn til hvilke redskaber vi skal bruge, står der i redegørelsen, at det først og fremmest skal være forebyggelse. Man skal satse på et nyt begreb som markedsføring og ikke mindst på at placere et ansvar. Tidligere har man gjort det, at man ved tilskud opmuntrede til at sætte nye initiativer i gang. Nu er vi i miljøtænkning på vej til at bruge afgifter som redskab. Vi vil fra Socialdemokratiets side sige, at vi ikke skal vige tilbage for det. Vi skal selvfølgelig bruge afgifter som et redskab til at dreje en udvikling således, at man både får ændret en adfærd og får sat begrænsninger på ressourceforbruget.

Vi kunne godt ønske os, når vi taler om markedsføring og økonomi, at der kunne blive sat lighedstegn mellem god økologi og god økonomi.

Hvad angår placering af ansvaret, klares det ikke kun ved frivillige aftaler. Naturligvis skal man prøve vejen med frivillige aftaler, men jeg tror ikke på, at det klares alene ved det. Det er et myndighedsansvar, og myndighederne må komme med påbud og krav. Inden for hele dagrenovationsrådet er det naturligvis stadig væk primærkommunerne, der skal løse opgaven. Det gør de også godt.

Med hensyn til at sortere affaldet lægger vi meget vægt på, at det foregår ved kilden, altså ude hos den enkelte borger, ved en opdeling i husholdningsaffald og genanvendeligt affald.

Til sidst vil jeg sige, at når vi taler om miljøproblemer, skal vi huske på, at vi har et kæmpeansvar for at dreje miljøudviklingen således, at vi for vore børns børnebørn sikrer ren luft, rent vand og ren jord. Det er ikke mindst derfor, redegørelsen er vigtig, og det er ikke mindst derfor, diskussionen er vigtig.